

и виждатъ само чрезъ свѣтлината на Иониниѣтъ. Лаштитъ ѝ . . . .

— Не разумѣвамъ ниго дума отъ описаніето ти, пресѣче го Недія небрежно. Разумѣвамъ само че не си приличате и туй ма благодарни.

— Че защо Недіе? попыта Юна.

— Недія като са причерви малко;

— Защото, отговори тя хладнокровно, вѣрвахъ е лицата ви не си приличахъ, а стѣий са благодарни когато налучва?

— На какво си въобразявашъ че прилича Главкъ? попыта я Юна благосклонно.

— На музичната отговори Недія като си наведе очитъ.

— Оприличаваньето е точно, помисли Юна.

— И на какво прилича? Юна? попыта Главкъ.

— Не можъ още да сѣдѣж, отговори слѣпото момиче; отъ малко време я познавамъ и не съмъ въ състояние да си съставѣж идея която да опредѣлява исканото уподобленіе.

— Азъ да ти го кажѣж, извика Главкъ страстно. Юна прилича на слъцето по топлината и на волната по расхладата.

— Нѣкога слъцето пали, нѣкога волната удавя.

— Земи прочее тѣзи тріантафилы, и отъ благооханіето имъ сѣди каква е Юна.

— Увы! тріантафилитъ вѣнѣтъ забѣлѣжи сполучно Юна.

Въ таквыи разговоръ си минувахъ времето двамата любовници, безъ да иматъ на умъ друго освѣнь усладата и усмихката на любовта, а Недія слѣпа като бога на любовта търпѣше мъченията му, лютата ревность и страшнитъ ѝ слѣдствія.

Като продължавахъ тѣзи утрениа морска расходка, Главкъ зе пакъ лирата и почти неволно пипаше струнитъ ѝ и издаваше звукове толкось разнообразны и веселы, щото и Недія като са завърж отъ мъчителнитъ си мысли извика отъ очудване.

— Видиши ли, дѣте мое, рече ѝ Главкъ, че азъ можъ да изразѣж любовни мелодии, и неправо повѣрвахъ че благополучіето може да са отдѣли отъ радостта. Слушай, Недіе, Юно любезно моя! слушайте и двѣтъ.

РОЖДЕСТВОТО НА МАЙКАТА НА ЛЮБОВТА.

Каквото прекраснитъ сѣнь си играе,

И какъто надъ волнитъ свѣтло сіе

Зорица една,